

SUMMARIUM

M. Markovič: DE DUOBUS CODICIBUS NOVIS

Athanasii Alexandrini libri spurii qui inscribitur *De definitionibus* (ed. Migne PG 28, 533—553) codex S (Savinensis) saec. XV, in monasterio s. Sabbae (Savina) prope Hercegnovi repertus, quamquam minus accurate scriptus vulgataeque simillimus, a codice quodam vetustiore bonae fidei originem ducit atque a genere quo Migne usus est abhorret. In 548 B 9 et 552 B 1 incrementa habet (quae mihi interpolata non videntur), sed in 549 B 2—552 A 8 tria capita omisit. Varias lectiones v. supra.

Eusebii Caesariensis *Canonum* cod. Savinensis eiusdem aetatis certe deterior est atque ab E (v. NT editionem Nestlianam 10.) fluxisse videtur (cf. II. 22, 28, 32, 43). Var. lect. v. supra.

Lat. *mustēla*

Kvantiteta vokala *-u-* ni ugotovljena. Walde—Hofmann jo sicer označuje z dolžino, toda v oklepaju dodaja *-u-* s kračino in vprašajem. V besedi splošno vidijo *mūs* „miš“, ker so Grki in Rimljani imeli podlasico namesto mačke, da jim je lovila miši. Toda kaj je *-tēla*? Da tu ne more biti skrit koren *(s)ta(i)- „krasti“, prim. slov. *tat*, je jasno: niti vokalizem niti pomen te zveze ne dovoljuje. Tako velja beseda za nepojasnjeno. Izhodišče za novo razlago je dejstvo, da ima tudi podlasica — kakor mačka — brke, ki jih rabi, kadar stika v temi za mišmi. Brki so tipalke, ki mačko in podlasico varujejo, da se ne zadene ob kakšen predmet in si ne poškoduje oči. Meyers *Konversationslex.*⁶ 20, 618 s. v. *Wiesel* zato pravi: „Vor und über den Augen stehen lange Schnurren“. Nem. *Schnurrbart*, „muštače“ se pa grško imenuje *μύσταξ*, in sicer v dorskem narečju (gl. LSJ). Iz dorskega narečja v Južni Italiji je beseda mogla postati znana tudi Rimljanom, čeprav je lat. *mustacia* izpričana šele z glosami iz 7/8. stol., tako da mislijo, da je gr. *μύσταξ* prešel neposredno v ital. *mostaccio* in odtod v franc. *moustache* (gl. Bloch—Wartburg s. v.). Tu predložena razlaga lat. *mustēla* bi kazala na to, da beseda ni bila Rimljanom neznana.

V *μύσταξ* je *-αξ* sufiks. Na *μυστ-* = lat. *must-* (prim. Πύρρος = *Burrus*, πορφύρα = *purpura*) je pristopil sufiks *-ēla*, prim. *ci-cindēla* „kresnica“, ki spada h *candēla* „sveča“. Podlasica bi bila potemtakem imela v latinščini ime „brkač“.

Ljubljana.

M. Grošelj.

RÉSUMÉ

M. Grošelj: Lat. *mustēla*

Mustēla doit son nom au fait que la belette, qui, chez les Grecs et les Romains, tenait lieu du chat, a des moustaches tout comme le chat. Dor. *μύσταξ* „moustache“ devait être un mot connu aux Romains voisins de Magna Graecia. En latin, le mot devait avoir la forme **must-ax* (lat. *mustacia* n'est connu qu'à partir des 7/8ème siècles). Le suffixe *-ēla* est le même qu'en *cicindēla*.